

În Duhul și Duhul în noi – Romani 8.1-27

Tema, pe care vrem s-o studiem acum, cuprinde două părți, pe care noi ca și copii ai lui Dumnezeu trebuie să le diferențiem bine, ca să le înțelegem. Una este, a fi în Duhul (Romani 8.9). Ea este o stare care înseamnă o schimbare totală în viața noastră; sufletele noastre ajung deja acum pe pământ într-o poziție cu totul nouă, care este în opoziție cu natura veche și cu firea (carnea). Cealaltă este locuirea efectivă, personală a Duhului Sfânt în credincioși (Romani 8.11). Capitolul nostru învață foarte clar aceste două adevăruri. Voi încerca să explic diferența dintre ele și să arăt cum ambele adevăruri au efecte binecuvântate asupra creștinilor spre glorificarea lui Dumnezeu și a Domnului Isus, și aceasta este important.

Pentru a putea înțelege corect primul din aceste două adevăruri trebuie mai întâi să privim mai îndeaproape însușirile generale ale epistolei către Romani.

Tema principală a epistolei este dreptatea, și anume în primul rând dreptatea lui Dumnezeu, aceasta este natura Sa sau însușirea Sa, revelată în Evanghelie și întemeiată pe lucrarea de răscumpărare, că El este în concordanță desăvârșită cu Sine Însuși atunci când El îndreptățește pe păcătoșii vinovați care cred în Hristos. Deci dacă întrebăm, cum este posibil ca Dumnezeu să ne poată îndreptăți, atunci trebuie să spunem, că această dreptate dumnezeiască este prin Domnul Isus Hristos, pe baza sângelui Său și a morții Sale. Însă aceasta nu este totul. Cu părere de rău cei mai mulți credincioși rămân la aceasta. Că credincioșii ajung la aceasta, pentru aceasta vrem să mulțumim lui Dumnezeu; dar faptul că mulți frați și multe surori nu merg mai departe este regretabil. Nu numai din pricina lor înșiși, deoarece din cauza aceasta le va lipsi atât bucuria cât și savurarea libertății, nu, ci în mod deosebit pentru că de fiecare dată când un suflet este îndepărtat de la binecuvântările sale și de la libertatea sa, atunci și onoarea lui Hristos are de suferit, și aceasta totdeauna se manifestă în același timp și prin slăbire în lucrarea pentru El și în adorarea Lui. Aceia care gândesc că aceasta nu este atât de important, nu trebuie să-i invidiem; de asemenea noi nu ar trebui să ne lăsăm influențați de aceia care gândesc că este important numai ca sufletul să fie salvat de la mânia care va veni. Aceasta ar fi corect dacă salvarea omului ar fi țelul final suprem al lui Dumnezeu; însă Dumnezeu nu intenționează niciodată ceva mai puțin decât propria Sa onoare. Dacă cineva face mântuirea omului țelul final al căilor lui Dumnezeu, atunci prin aceasta el dovedește numai că pe el îl interesează mai mult persoana proprie și a semenilor săi, decât ce Duhul Sfânt revelează despre Dumnezeu și despre Fiul Său. Realmente aceasta are totdeauna și efecte inverse. De la începutul lumii nu a existat niciodată un om care din inimă să se fi putut bucura în sufletul lui, sau să fi avut dorința de a glorifica pe Dumnezeu, sau care să fi biruit lumea, sau să fi adorat pe Dumnezeu în toată simplitatea și din adâncul inimii în puterea Duhului Sfânt, dacă nu a mers mai departe decât lucrurile la care oamenii se opresc, la care se oprește teologia omenească. Teologia constă din deducții; ea este un sistem de deducții, și niciodată nu este credință adevărată. Ea trage concluzii din anumite principii ale Cuvântului lui Dumnezeu, și fără îndoială multe din ele sunt corecte. Dar tocmai ceea ce devine teologie împiedică puterea, ascunde libertatea, se împotrivesc onoarei lui Dumnezeu și înalță pe om într-o poziție care nu i se cuvine, făcându-l cap al unui sistem dogmatic. Urmarea acestui fapt este că copiii lui Dumnezeu degenerază în ceea ce privește creșterea și Duhul Sfânt devine întristat prin toată dezonorarea care I se face, El fiind singurul care poate conduce perfect.

Căci numai El, Duhul Sfânt, este capabil să binecuvânteze spre onoarea lui Dumnezeu Tatăl tot ce aparține Domnului Isus.

Să-mi fie permis să atrag atenția mai întâi asupra faptului pe care orice cititor al epistolei către Romani ar trebui să-l observe. Nu se amintește nici un cuvânt despre dragostea lui Dumnezeu sau despre biruința credinciosului înainte să fie rezolvată orice întrebare referitoare la dreptate. La prima vedere aceasta nu pare să fie calea cea mai bună pe care să se dea inimii pacea și libertatea și liniștea; dar aceasta este calea lui Dumnezeu. Aici se întâlnește înainte de toate acel cuvânt care este așa de distrugător pentru oameni: „dreptatea lui Dumnezeu”. Și de ce? Deoarece dreptatea lui Dumnezeu înseamnă pentru om și autoritatea lui Dumnezeu; ea nu-l face să uite că Dumnezeu are dreptul absolut de a judeca. Înainte ca păcatul să vină în lume, nu s-a pus nicidecum întrebarea referitoare la dreptate. Atunci nu era nimic pe care Dumnezeu trebuia să-l judece, până în momentul când omul singur s-a stricat pe sine însuși și prin aceasta și creația, care era dependentă de el, el fiind capul ei. Înainte de aceasta totul era foarte bun. Relația normală, naturală a lui Dumnezeu cu omul nu avea nimic a face cu judecata, atâta timp cât omul era nevinovat. Dumnezeu a coplesit pe om cu bunătate și binecuvântare în creație. Omul savura toate acestea, și mulțumirea unei creaturi fără păcat se înălța spre Dumnezeu. Însă acest tablou s-a schimbat curând și s-a stricat; conștiința, pe care omul a dobândit-o odată cu cunoașterea binelui și răului, - cunoașterea binelui, pe care el l-a pierdut, și cunoașterea răului, a cărui roadă amară era păcatul, care l-a biruit -, l-a determinat în primul rând să-și acopere goliciunea, de care a devenit conștient, iar apoi, la auzul glasului lui Dumnezeu, să se ascundă de Dumnezeu. Conștiința omului l-a acuzat deja înainte ca Dumnezeu să rostească sentința asupra lui. Omul însuși simțea că nu se mai potrivește pentru prezența lui Dumnezeu. Urmările fatale ale păcatului s-au arătat imediat chiar din ziua aceea, cu toate că ele au devenit tot mai clare, în măsura în care Dumnezeu a dat mai multă lumină. Păcatul necesita judecata.

Dacă omul trebuia salvat, el trebuia să fie chemat, și anume prin (și spre) slavă și virtute, așa cum se spune în epistola 2 Petru. Acesta este caracterul și chemarea lui Dumnezeu. Este o chemare spre ceea ce omul nu posedă. Chemarea nu constă în aceea, ca el să țină cu tărie la ceea ce are și să-l folosească cum se cuvine. El și-a pierdut dreptul lui de proprietate avut la început; da, el nu numai a pierdut ce i-a fost încredințat într-o desăvârșire nepătată, nu, ci el a pierdut și pe Cel ce stătea deasupra lui, pe Dumnezeu Însuși, despre care conștiința lui dădea acum o mărturie tristă, dar adevărată. Acum Dumnezeu cheamă în harul Său. El îl cheamă prin slavă. El cheamă la lucruri care nu se văd, situate în afara domeniului vizibil, și totodată dă omului motive morale prin care răul, care acum stăpânește inima omului, să fie ținut în șah. Desigur acestea sunt aduse la lumină în creștinism cu o putere și o lumină mult mai mare; principial acestea le găsim deja din momentul când omul a căzut. Dumnezeu a dat la timpul potrivit făgăduințe, și acestea au exercitat o influență mare asupra tuturor acelor care le-au crezut. Când a sosit timpul potrivit, a fost dată Legea prin Moise, și prin aceasta toți care aveau o conștiință activă au obținut o cunoaștere mai mare a păcatului; căci Legea puneă întrebarea referitoare la starea omului înaintea lui Dumnezeu, ceva care nu atingeă făgăduințele. Făgăduințele prezentau omului în perspectivă un bun, pe care Dumnezeu îl va dărui omului la timpul Său. Ceea ce le caracteriza era faptul că ele nu erau dependente de starea omului, ci numai de voia plină de har a lui Dumnezeu și de Cuvântul Său.

Este însă evident că nu ar fi bine pentru omul, care odinioară a fost un păcătos, dacă el însuși nu ar ști aceasta. De aceea Dumnezeu a dat după făgăduințe, însă înainte ca ele să fie

împlinite, Legea. Era un fel de încercare, prin care s-a dovedit clar că omul este total rău și vinovat, și că el nu are nici voința și nici puterea să se îmbunătățească, oricât de mult ar fi fost conștient de căile lui rele.

În cele din urmă, când s-a împlinit vremea, a venit Hristos. El S-a supus Legii; El ar fi avut voie să primească făgăduințele, căci El era Moștenitorul, și El era și Martorul credincios, singurul care a arătat cât de frumos Legea putea să fie un mijloc spre bine, și care a corespuns în chip desăvârșit acestei expresii a cerințelor lui Dumnezeu adresate omului. Numai El a justificat pe Dumnezeu, care a dat Legea, în toată viața Lui aici jos pe pământ. Dacă din cauza aceasta El ar fi luat în posesiune făgăduințele în legătură cu Legea, atunci normal nimeni nu ar putea avea parte împreună cu El de această moștenire.

De aceea în legătură cu crucea Domnului Isus apare ceva cu totul nou. El, Cel care a împlinit Legea și era Moștenitorul făgăduințelor, alege blestemul în locul cununii, ia asupra Sa judecata lui Dumnezeu în locul Împărăției lui Dumnezeu. Apoi s-a înfăptuit aceea cea mai minunată din toate acțiunile, revărsarea a tot ce Dumnezeu simțea și putea să exprime împotriva păcatului pe Capul Aceluia, care n-a cunoscut nici un păcat. Tot ce Dumnezeu într-o mânie sfântă putea face împotriva răului a venit peste El, Cel care niciodată nu a făcut ceva rău, și în a cărui gură nu s-a găsit nici un vicleșug. El, Cel care era Fiul Lui, subiectul întregii Lui desfătări, favoarea Sa absolută și veșnică, El a fost judecat fără cruțare. Dumnezeu Însuși a acționat asupra Lui cum El niciodată mai înainte nu a acționat cu altcineva, și cum El nici nu va acționa vreodată. Tocmai slava Persoanei singurului Fiu, care i-a dat putere de a răbda, a făcut mânia lui Dumnezeu să fie mai de nesuportat pentru El. Faptul că El era Dumnezeu, în relația unui Fiu cu Tatăl, că El avea natura lui Dumnezeu și în felul acesta cunoștea dragostea Tatălui, așa cum nimeni altul nu a cunoscut-o vreodată, toate acestea au adâncit durerea nespus de mare a Mântuitorului în acel ceas îngrozitor. Însă apoi a venit momentul când El putea striga: „S-a sfârșit!” Începând de acum dreptatea lui Dumnezeu este nu numai făgăduită, ci ea este revelată. În epistola către Romani probabil această temă nu este tratată în toate detaliile; însă acolo este făcută cunoscut o parte foarte importantă, și anume, ceea ce este necesar în legătură cu nevoile omului. În 2 Corinteni 5 Duhul Sfânt ne prezintă o altă latură a dreptății lui Dumnezeu, și anume, că noi suntem dreptatea lui Dumnezeu în Hristos. Găsim acolo în epistola către Corinteni că Hristos a fost așezat sus în slava lui Dumnezeu. Nu ca și cum aceasta ar fi total lăsat la o parte în epistola către Romani: în capitolul 8 este prezentată pe scurt. Intenția epistolei către Romani este tocmai adevărurile fundamentale, și nu înălțimile cerești, la care dreptatea lui Dumnezeu dă dreptul. Dacă ar fi altfel, atunci ar fi fost împiedicată intenția Duhului la scrierea epistolei către Romani, care constă în a prezenta clar viața în El, Cel înviat dintre morți – și nu atât de mult locul în slavă, pe care Hristos l-a ocupat. Premisa absolut necesară pentru desfășurarea dreptății lui Dumnezeu, (așa cum o arată Scriptura, dacă ea este privită în ansamblul ei) constă însă în aceea că Dumnezeu a pășit pe scena morții. Domnul Isus a devenit adevărata jertfă pentru păcat. El a preluat în har desăvârșit responsabilitatea pentru noi. Apoi Dumnezeu înviază pe Hristos dintre morți și Îl înalță la dreapta Sa.

În toate acestea dreptatea lui Dumnezeu s-a arătat pe baza crucii. Era ceea ce Dumnezeu datora Domnului Isus – era o datorie pe care El nu putea s-o ocolească, să n-o plătească, și anume, ca Dumnezeu și ca Tată. Isus era Omul care L-a glorificat în chip desăvârșit, așa cum El niciodată mai înainte nu a fost glorificat, și aceasta chiar prin păcat, care între toate lucrurile păcatul era cel mai odios pentru El. Nu era altceva de făcut, El a îndurat totul. El nu

a insistat la prezentarea propriei Sale glorii, nu, El S-a dezbrăcat pe Sine Însuși. El Însuși a predat viața Sa în mâinile lui Dumnezeu. În totalitate, dacă se poate spune așa, El S-a predat în mâinile lui Dumnezeu și a îndurat tot ce Dumnezeu era dator față de Sine Însuși cu privire la păcat. Ca urmare a acestui fapt Dumnezeu, atât ca Dumnezeu cât și ca Tată, L-a înviat prin slava Sa (așa cum se spune în Romani 6) dintre morți, pe El, care era atât Fiul Său cât și un Om. Dar nici măcar aceasta nu era suficient să exprime buna plăcere a lui Dumnezeu cu privire la ce Hristos a făcut și suferit. În ochii lui Dumnezeu crucea merita mult mai mult. Da, El a murit acolo, El a purtat păcatele noastre pe trupul Său. Prin harul lui Dumnezeu El a gustat moartea pentru fiecare om. Aceasta a nimicit puterea lui satan, a șters păcatul, a adus lui Dumnezeu onoare nespuse de mare; prin aceasta Dumnezeu a devenit oarecum dator față de Fiul Omului. De aceea se spune în Ioan 13: „Dacă Dumnezeu este glorificat în El, și Dumnezeu Îl va glorifica în Sine Însuși și Îl va glorifica îndată.” În loc să aștepte până la administrarea plinății timpurilor, în loc să-I dea ca moștenire tot pământul și toate națiunile, Dumnezeu Îl glorifică pe Hristos în Sine Însuși, și anume îndată și acolo sus. În ceea ce privește pământul, nu se amână sau nu se schimbă nimic cu privire la el. Despre ce este vorba, era problema legată de dreptatea lui Dumnezeu, de slava Sa morală, cerească. Nici neamul de oameni, nici lumea nu au vreo contribuție la această dreptate a lui Dumnezeu. Dumnezeu ia pe Hristos la Sine și-L așează pe tronul Său propriu în ceruri. Cine altcineva decât Dumnezeu putea să-și imagineze vreodată un astfel de plan? Fără îndoială găsim în psalmi și în alte locuri din Scriptură cuvinte inspirate care, după ce Dumnezeu a acționat în felul acesta, pe baza acțiunii lui Dumnezeu primesc o însemnătate nouă, arătând planul lui Dumnezeu din cele mai îndepărtate vremuri. Însă expresia: „a glorifica pe Fiul Omului în Sine Însuși” este o denumire pentru slava pe care Dumnezeu a pus-o pe Domnul Isus, care nu se găsește niciunde în Cuvântul lui Dumnezeu, până în momentul când Domnul a rostit-o scurt înainte de plecarea Sa.

Oricât de glorioasă ar fi această parte, pentru Dumnezeu nu era încă suficient. Pentru Hristos era desigur partea Sa personală și deosebit de prețioasă. Și cu toate acestea lucrarea Lui era pentru alții, și epistola către Romani tratează această latură a dreptății lui Dumnezeu, și anume efectul dreptății Sale cu privire la cei care cred, nu în primul rând cu privire la Fiul Său. El Însuși a suferit la cruce și a fost înălțat în slava cerească. Dar ce trebuie să se petreacă cu păcătoșii pentru care El a murit? Îi va lăsa Dumnezeu în păcatele lor? Cum va fi tratat Hristos prin aceasta? Care ar fi prețuirea mare ce se cuvine lucrării pe care Fiul Omului a făcut-o pentru aceia pentru care El a venit să-i caute și să-i mântuiască? A făcut El această lucrare măreață cu succes, sau nu? El a suferit pentru ei și pentru păcatele lor, și care este acum rezultatul? Răspunsul este dat în epistola către Romani: „dreptatea lui Dumnezeu prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei care cred.”

În Romani 3, unde se găsesc aceste cuvinte, găsim că dreptatea Sa rezolvă deplin problema păcatelor. Este „satisfacția”, așa cum au exprimat deseori odinioară oamenii lui Dumnezeu, care a fost adusă pentru păcat. Cu toate că eu nu sunt în totul de acord cu această exprimare, este totuși adevărat, că noi avem aici anularea sau ispășirea pentru păcatele oamenilor. Ceea ce Romani 3 arată, este faptul că moartea și sângele lui Hristos înseamnă mult mai mult decât numai măsura de satisfacere a nevoilor omului. Începând de acum totul este potrivit cu slava lui Dumnezeu. Oamenii „nu ajung la gloria lui Dumnezeu”, dar când Dumnezeu a adus mântuirea Sa, nu putea să fie mai puțin decât că prin aceasta omul a fost făcut capabil să stea acolo sus la El în slava Sa proprie, și nu numai pe pământ, unde el a fost mai înainte.

Restabilirea nu este același lucru cu mântuirea. Dacă mântuirea trebuia să devină realitate, atunci ea, potrivit gândurilor lui Dumnezeu, trebuia să fie mai mult decât așezarea omului în poziția în care el a fost înainte de căderea în păcat, nu, ea trebuia să facă pe om capabil să stea în prezența slavei lui Dumnezeu.

Aceasta este tratat apoi mai detaliat în epistola către Romani capitolele 4 și 5. Și prin ce? Sângele prețios al Domnului Isus nu este singurul; căci acolo se spune: „a fost dat pentru greșelile noastre și a fost înviat pentru îndreptățirea noastră”. Să privim contextul: „*înviat* pentru îndreptățirea noastră”. Unii înțeleg aceasta așa ca și cum ar sta scris „pentru că noi am fost îndreptățiți”. Dar după părerea mea aceasta este mult îndepărtat de învățătura sănătoasă. O astfel de traducere, respectiv de interpretare ar avea ca urmare, că îndreptățirea noastră, ca și vărsarea sângelui lui Hristos, este făcută un fapt care a avut loc în trecut, independent de credință. Dar în Cuvântul lui Dumnezeu ea nu este niciodată tratată în felul acesta; cuvintele de la începutul capitolului 5 combat acest gând. Apostolul spune: „Deci, fiindcă am fost îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu”. Nu s-ar spune „decii”, dacă noi am fi fost îndreptățiți când Hristos a înviat. Fără îndoială lucrarea de mântuire era înfăptuită atunci când Dumnezeu L-a înviat. Hristos a intrat în starea glorioasă a învierii și prin aceasta a arătat caracterul îndreptățirii, de care vor avea parte aceia care vor crede în El. Dar cuvintele care urmează imediat după aceea dovedesc că îndreptățirea este legată de nedespărțit cu credința, exact acolo unde oameni vor s-o despartă de credință. „Deci, fiindcă am fost îndreptățiți *prin credință*, avem pace cu Dumnezeu”.

Avem deci aici – și aceasta este demn de remarcat – pentru prima dată în această epistolă revelarea *păcii cu Dumnezeu*, o intrare în harul în care stăm și o laudă în speranța gloriei lui Dumnezeu. În epistola către Romani noi nu suntem niciodată văzuți (ca în epistola către Efeseni 2) ca fiind deja acum așezați în această glorie; însă noi am fost făcuți apti să fim umpluți, da, să fim umpluți până la revărsare deja acum de speranța acestei glorie, pe care noi o vom poseda în curând. În continuare ni se spune că noi deja acum, în mijlocul necazurilor, în care noi ne putem de asemenea lăuda, putem fi conștienți că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt. Vedem că *dragostea lui Dumnezeu* este amintită pentru prima dată după ce tema referitoare la dreptatea lui Dumnezeu a fost tratată pe deplin, așa cum ea era în planul acestei epistole.

Ce eu văd în aceasta, este că Dumnezeu vrea să dea acelorora, în al căror suflet El lucrează în harul Său, un sentiment mai profund cu privire la păcat. El vrea să le arate de asemenea, că El Însuși îngrijește de onoarea Sa. Prin aceasta nu vreau să spun, că acesta este felul în care noi trebuie să ne comportăm cu un suflet întristat. Realmente epistola către Romani nu este scrisă pentru aceia a căror conștiință este neliniștită. În epistola către Romani nu este vorba de a câștiga oameni necredincioși pentru Dumnezeu. Pentru astfel de oameni nimic nu este mai important decât a le prezenta dragostea lui Dumnezeu, tot așa cum a făcut Domnul Isus. După ce El a atras în felul acesta un suflet, El a vorbit conștiinței, și apoi El l-a condus la pace și libertate, și anume prin Duhul Sfânt, căci lucrarea Sa de răscumpărare făcută la cruce este terminată. Dar când are a face cu credincioși, în mod deosebit cu suflete care probabil au venit la binecuvântările Evangheliei fără o lucrare profundă în conștiință, atunci este de o mare importanță să se accentueze clar latura legitimă a mântuirii lui Dumnezeu, și să se înțeleagă clar că Evanghelia este „puterea lui Dumnezeu pentru mântuire”, deoarece ea este dreptatea lui Dumnezeu. Despre aceasta vorbește apostolul deja la începutul epistolei.

În toate prezentările primelor patru capitole, da, până la jumătatea capitolului 5, tema principală este: păcătoși încărcăți de vină, pe care Dumnezeu îi întâmpină în felul Lui, așa cum sunt, în păcatele lor. Dar există altceva care pricinuieste mai multă neliniște unui om care a fost trezit și a găsit pace. Acestea nu sunt *păcatele* sale, ci este *păcatul* său; nu ce el a făcut, și ce l-a făcut dator, ci mult mai mult ce este el, poziția lui înaintea lui Dumnezeu. Descoperirea cea mai tristă, pe care el trebuie s-o facă la sine după întoarcerea lui la Dumnezeu, este aceea, cât de stricat și de rău este el încă, ceva pe care el nu l-ar fi considerat posibil la un copil al lui Dumnezeu și de care nimeni nu-și dă seama până în momentul când îl descopere în propria persoană și îl găsește confirmat. Probabil el citește în Cuvântul lui Dumnezeu despre aceasta; el merge însă mai departe și nu îi acordă suficientă atenție. Fapt este că nimeni nu înțelege aceasta cu adevărat, până în momentul când personal o descopere, când vine cu inima în prezența lui Dumnezeu.

Acesta este tocmai punctul în care creștinismul timpurilor noastre – și probabil și al timpurilor trecute – a rămas în urma adevărului revelat al lui Dumnezeu. Aproape aș spune că prin aceasta unele persoane sunt mântuite numai pe jumătate. Gândurile lor referitoare la Hristos sunt cu lipsuri, ei nu au acea cunoaștere simplă și conștiența că ei sunt *în Hristos*. Nu că expresia „în Hristos” nu se folosește, dar când astfel de oameni citesc o vorbire de felul acesta, „deci acum nu este nici o condamnare pentru cei în Hristos Isus”, cei mai mulți înțeleg prin aceasta că Hristos a murit și a înviat pentru ei, și din cauza aceasta ei sunt fără vină înaintea ochilor lui Dumnezeu. Dar acesta nu este sensul deplin al acestui text. De la jumătatea capitolului 5 al epistolei către Romani este prezentată prin Duhul Sfânt o cu totul altă întrebare. Omul este vinovat; cum poate fi această vină înlăturată așa fel ca sufletul să aibă pace deplină cu Dumnezeu? La aceste întrebări s-a dat răspuns odată pentru totdeauna, și aceasta este învățătura propriu-zisă a epistolei către Romani. Ce urmează, de la capitolul 5 până la capitolul 8, este mai mult o completare. Este o învățătură suplimentară a Duhului Sfânt, de cea mai mare însemnătate pentru un suflet care a găsit deja pe Hristos. Punctul, despre care este vorba aici, este, că eu am nu numai un Mântuitor, care a murit pentru păcatele mele și a fost înviat pentru îndreptățirea mea, nu, ci și că întreaga mea natură veche a fost judecată în moartea lui Hristos și condamnată. Citim în Romani 5: „De aceea, după cum printr-un *singur* om *păcatul* a intrat în lume” – aici deci este vorba nu de *ce am făcut eu*. Acolo unde este vorba de *păcate*, acolo este totdeauna vorba de vina personală; la aceasta se referă Legea și la aceasta se referă judecata lui Dumnezeu asupra a ceea ce s-a făcut în trup.

Însă harul ne dă în afară de aceasta încă ceva. Chiar dacă toate păcatele mele ar fi șterse și îndepărtate, eu mă aflu totuși într-o stare care pentru mine însumi este o nenorocire și pentru Dumnezeu o dezonorare mare. Cum se face aceasta? Aceasta a venit printr-un om – Adam, și exact așa cum un om este capul răului, tot așa de sigur un alt Om, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru aceasta, a introdus dreptatea, da, har, care prin dreptate domnește spre viața veșnică, așa cum primul om a introdus păcatul și moartea. Aceasta este eliberarea adevărată. Deci nu este vorba de păcătoși sub Lege, ci este vorba de Adam pe de o parte, și de Hristos, de cealaltă parte. Dar cum se referă aceasta la tine și la mine? Nici un iudeu nu putea tăgădui efectul poziției lui Adam asupra întregului neam de oameni. El se putea lăuda cu Legea, dar deja cu mult timp înainte ca Legea să fie dată, lumea întreagă zăcea în ruină. Legea, în loc să vindece această ruină, a pus asupra omului cătușe suplimentare și prin aceasta a dat dovezi suplimentare despre dimensiunea acestei ruine. Ea nu a putut face mai mult decât aceasta. După aceea a venit un alt Om – Isus! Și în ce sens se vorbește aici despre Isus? Ca despre

Unul, care prin moarte a intrat în viața de înviere. Ca urmare a acestui fapt, Duhul Sfânt vorbește începând cu jumătatea capitolului 5 al epistolei către Romani despre o întrebare cu totul nouă, - nu îndreptățirea prin sânge, ci îndreptățirea vieții.

Aici este marea neputință a teologilor. Atât cât îmi este mie cunoscut, ei nu înțeleg nimic despre „îndreptățirea vieții”. Evident aici nu este vorba de întrebarea, ce a făcut Domnul Isus. Este o poziție, o stare, care se bazează pe mântuire și devine vizibilă în învierea Sa. Nici o faptă, oricât de bună ar fi, nu poate înlătura paguba. Hristos a glorificat pe Dumnezeu, și anume în toate; aceasta era absolut necesar pentru onoarea lui Dumnezeu. Pe de altă parte ea este o parte a binecuvântării noastre, căci noi avem un Hristos neîmpărțit. Ce era necesar potrivit Scripturii, ca să rezolve problema stării noastre umane păcătoase, nu este ceea ce a fost Isus aici jos ca Om, ci în ce a intrat El prin învierea Sa. Exact așa cum Adam a devenit capul unei familii abia după ce el a devenit un păcătos (deci după ce el, așa s-ar putea spune, a făcut lucrarea păcatului), tot așa și Domnul Isus a devenit Capul, Capul revelat și recunoscut, „un Duh dătător de viață”, atunci când El a intrat în înviere. Abia după ce El și-a dat viața în moarte, El a făcut lucrarea pe care Tatăl i-a dat-o s-o facă. Abia acum, după ce bobul de grâu a căzut în pământ și a murit și acum a înviat, aduce multă roadă.

În Romani 6 acest principiu este aplicat la păcatul care pricinuieste neliniște celui care crede. Gândul principal în acest capitol nu este acela că noi am înviat, ci că noi în Hristos Cel înviat trăim pentru Dumnezeu. Expunerea de dovezi a apostolului nu merge aici așa de departe, ca să privească pe cel credincios ca fiind înviat împreună cu Hristos; aceasta nu este tema epistolei către Romani. În epistola către Coloseni el este privit așa; în epistola către Efeseni el este privit chiar așezat împreună cu Hristos în locurile cerești. În epistola către Romani credinciosul nu este niciodată privit ca fiind înviat; el a murit față de păcat și trăiește pentru Dumnezeu. Ce este accentuat aici cu privire la sfințenia în umblare este, ca el să se considere „mort față de păcat și viu pentru Dumnezeu”. Dar dacă eu am înviat, atunci eu nu mă pot socoti ca mort, aceasta ar fi nelogic. Ar fi deja o contradicție în exprimare. Întreg felul de argumentare și țelul propriu-zis al epistolei exclud o astfel de greșeală. Epistola către Romani oferă credinciosului o eliberare minunată pentru viața lui practică. Începând din prima clipă a vieții mele de creștin eu sunt îndreptățit să savurez această libertate, de îndată ce eu recunosc pe Isus Hristos ca Domn al meu și am fost botezat pe Numele Său.

Pe ce am fost botezat eu? Pe viața Sa pe pământ, pe ceea ce El a făcut aici? Nu, nicidecum. Eu am fost botezat pe moartea Sa. Eu încep imediat cu acel act nemărginit de mare al harului lui Dumnezeu, în care El mi-a ieșit în întâmpinare (în starea mea păcătoasă). El a vărsat sângele Său prețios pentru mine, și cu toate acestea nu se spune „pe sângele Său”, ci „pe moartea Sa”. Această expresie este foarte profundă. În aceasta constă mijlocul de vindecare a stării mele ca păcătos, ca om care trăiește în păcat. Și de toate acestea eu doresc să fiu liberat, pentru toate acestea eu caut sfârșitul, moartea; căci singura eliberare posibilă dintr-o astfel de stare de păcat este moartea. Exact aceasta este necesar. Nu simplul fapt că mie mi-a fost iertat, oricât de binecuvântat și oricât de important este aceasta pentru început. Însă expresia „mântuire” sau „salvare” înseamnă mai mult, chiar și atunci când eu privesc „mântuirea” ca pe ceva strict personal. Eu am nevoie de aplicarea practică a morții Sale și a vieții Sale de partea cealaltă a morții, exact așa cum am nevoie de sângele Său prețios. Și în Hristos eu am acestea.

Este un fapt minunat că eu sunt îndreptățit să-mi atribui moartea lui Hristos în așa fel, că ea este suficientă pentru toată starea mea, inclusiv pentru orice rădăcină a răului. Astfel eu știu

despre moartea Sa, că nu numai prin sângele Său păcatele mele au fost iertate, ci și că pe baza învierii Sale eu am fost chemat și sunt îndreptățit să mă consider mort față de tot păcatul lăuntric, care altfel ar fi o povară insuportabilă pentru mine.

Astfel prin moartea și învierea lui Hristos eu obțin o binecuvântare dublă. Prima este iertarea păcatelor, a doua este o eliberare deplină. Numai cel care a murit este deplin eliberat de păcat. Sângele lui Isus a curs pentru păcate. Însă eu am nevoie de toată valoarea morții lui Hristos pentru păcate. Nimic altceva nu ne dă răspunsul eliberator, de care avem nevoie; căci Același, Cel care a murit pentru împăcarea noastră, a înviat într-o stare cu totul nouă, în care niciodată nu poate reapărea vreo întrebare referitoare la păcat sau cu privire la altceva, pentru care Dumnezeu ar trebui să mai facă ceva sau să sufere ceva. Începând din momentul botezului său, tot caracterul excepțional al lui Hristos, binecuvântarea nespus de mare a Persoanei Sale, este partea credinciosului. Este aceasta ceva în care un om se integrează treptat, ceva care dă o anumită valoare experienței sale? Dacă ar fi așa, ar exista pericolul ca noi înșine să ne umplem de mândrie și prin viclenia inimilor noastre onoarea Domnului Isus să fie diminuată, prin aceea că se argumentează că este vorba de lucrarea Duhului Sfânt în noi. Cu părere de rău mulți creștini cad în această cursă, cu toată purtarea de grijă divină în Scriptură. Cum se face așa ceva? Motivul pentru aceasta este simplu: lumea, legea și carnea lucrează împreună. Atâta timp cât eu nu sunt altceva decât numai un om care trăiește în lume, atâta timp am nevoie de o lege care să mă corecteze, porunci morale pentru natura mea, - ceva care aici mă condamnă și acolo mă pedepsește.

Deci atâta timp cât Dumnezeu S-a preocupat cu poporul Său pământesc, El le-a dat Legea Sa, care a avut rolul de căpăstru și hățuri pentru carnea rebelă. Pe de o parte trebuia să se pună frâu cărnii, pe de altă parte trebuia îndemnată să facă ceva. În felul acesta a lucrat Legea asupra cărnii (firii) omului. S-ar putea să fi ispitit să așezi și pe creștini sub Lege, dar aceasta ar fi o tăgăduire a creștinismului. Sunt oameni sinceri care săvârșesc marea greșeală de a insista că Legea ar fi și pentru creștini regula de viață. Ei au intenții bune – sunt convinși de aceasta, căci prin aceasta ei năzuiesc evlavie; dar principiul este total greșit – de aceasta sunt pe deplin siguri. Legea este pentru fiecare care mai are păcat în natura sa, și nu o regulă a vieții, ci a morții. Departe de a fi o putere de eliberare, ea poate da naștere numai la condamnare. Departe de a fi un mijloc spre sfințenie, ea este, așa cum spune apostolul, puterea păcatului.

De ce eu am nevoie în primul rând, este eliberarea. Cum o găsesc? Prin moarte! Prin moartea mea? Trebuie eu să mor? Aceasta ar însemna distrugere, nu eliberare; în Scriptură nu găsim așa ceva. Dar dacă eu mă odihnesc în moartea Sa, atunci pot muri în fiecare zi. Potrivit cu măsura credinței mele eu pot lua supra mea batjocura lumii și mă pot expune liniștit la toate despre care știu că îmi aduc despărțire și suferințe din partea lumii. Pentru un creștin este o onoare să înainteze smerit dar și neînfricat, în același timp despărțit total de lume, pe o cărare plină de amărăciune și încercări. Cu ce încep eu pe această cărare? S-ar putea să fie pentru mine un prilej să mă laud și ar putea să arate ca și cum ar fi meritul meu propriu, dacă ar trebui să mor treptat față de răul din mine. Dar nu este așa. Tocmai în aceasta constă însemnătatea adevărului exprimat în botezul creștin. Când un om își începe drumul ca creștin adevărat (credincios), atunci el mărturisește credința sa în moartea și învierea lui Hristos. Fără îndoială există păreri diferite cu privire la botez; însă toți ar trebui să țină cu tărie la caracterul botezului ca introducere în mărturia creștină și la adevărul obiectiv exprimat prin el. În ce constă însemnătatea lui? În aceea că Mântuitorul, pe care Îl mărturisim în botez, nu trăiește pe

pământ, ci El a murit și înviat. „Toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui”. Aceasta este mult mai mult decât stropirea cu sânge, oricât de adevărat și de prețios este acest privilegiu.

În afară de sângele Său este și moartea Sa însăși, prin care Dumnezeu a acționat asupra naturii mele vechi și prin care eu în Hristos înviat am dreptul să stau în libertate înaintea lui Dumnezeu. Cu cât mai simplu iau aceasta pentru mine, cu atât este mai bine. Nimic nu este așa de bun ca simplitatea înaintea lui Dumnezeu; nici o credință nu este așa de adevărată, ca credința care primește Cuvântul, deoarece este Cuvântul lui Dumnezeu, chiar dacă este puțin înțeles. Dacă Dumnezeu îmi spune, mie, care sunt creștin, că eu am murit, atunci să cred sau să nu cred aceasta? Și dacă este deci adevărat că eu am murit, nu trebuie atunci să cred și concluzia, pe care Cuvântul Său o trage pentru mine, că judecata mea a căzut asupra lui Hristos, și că El, Cel înviat, este puterea și modelul eliberării mele și că lumea nu mai are nici un drept asupra mea, care aparțin Altuia, și anume Aceluia care a înviat dintre morți? Cine poate cere ceva de la un om care a murit? Oricine știe că un om mort trebuie îngropat, așa că nici un om nu-l mai poate vedea. Legea nu mai poate fi aplicată asupra unui mort. Nu că prin aceasta Legea și-a pierdut puterea, nu, dar puterea ei este valabilă pentru cei care trăiesc sub Lege. Legea este importantă la locul ei; dar ea este pentru oameni care trăiesc în lume. Prin moartea și învierea lui Hristos eu am fost scos din acest domeniu, așa că eu acum, în ceea ce privește viața mea propriu-zisă de creștin, nu mai trăiesc în lume. Eu am murit față de carne și față de lume. Acesta a fost începutul mărturisirii mele în botez pentru Domnul Isus. Până atunci am trăit ca om firesc, dar Hristos Cel mort și înviat a pus capăt la toate ale mele. Acum eu am voie nu numai să cred în Hristos și prin sângele Lui prețios să am iertarea păcatelor mele, nu, ci prin Cuvântul lui Dumnezeu eu am și dreptul să știu și să spun că eu am murit în moartea lui Hristos. Una este la fel de adevărată ca și cealaltă. Chiar și credinciosul cel mai slab, chiar dacă el trăiește în lume, simte că el trebuie să aibă siguranța că judecata lui Dumnezeu nu-l va ajunge, și în ceasul suferinței sufletului său ia această mângâiere pentru inima sa. De ce nu se primește cu aceeași bucurie și celălalt adevăr? Pentru că se dă în lături de la harul deplin al lui Dumnezeu și de la responsabilitatea deplină a unui creștin.

Sângele mielului pascal de pe ușorii ușii era deja cunoscut în țara robiei; însă Marea Roșie a făcut o despărțire totală între Egipt și poporul eliberat, care acum trebuia să trăiască pentru Dumnezeu. De aceea este de cea mai mare însemnătate ca un creștin să umble în lumina curată a harului lui Dumnezeu. „Noi nu suntem sub Lege”, se spune categoric în Romani 6, „ci sub har”. Smerenia și sfințenia ar trebui să caracterizeze această umblare; carnea este total incapabilă. Despre Lege nu este nicidecum vorba, afară de faptul că credincioșii sunt categoric eliberați de jurisdicția ei. Ea nu este dată pentru cel drept (1 Timotei 1.9), și acesta este desigur cel credincios. Puterea ei este valabilă pentru cel nedrept, care trăiește încă în lume. Legea nu mărturisește zadarnic împotriva răului din om. Se trăiește în mândria lumii, în fărâdelegi mari sau mici sau în îngâmfarea religioasă a cărnii în formele ei cele mai cizelate; împotriva tuturor acestora se îndreaptă Legea. Dar în ceea ce privește pe creștin, el începe cu moartea naturii lui vechi lumești. Încă o dată atrag atenția, că acesta este sensul adevărat al botezului creștin pe moarte (nu sensul botezului lui Ioan Botezătorul). Un creștin descoperă în aceasta binecuvântarea sa, ceea ce pentru o inimă firească este o groază, - în moarte. Însă în moartea lui Hristos el *este* mort înaintea lui Dumnezeu, în timp ce înainte el *era* mort în păcate. Aceasta – mort în păcate – este starea primului Adam; creștinul scapă de aceasta prin credința în Hristos. În moartea lui Hristos el a murit și față de toate în care el a trăit până

atunci, și acum el savurează, ca o parte a harului lui Dumnezeu față de el însuși, faptul că el însuși se poate „socoti mort față de păcat și viu față de Dumnezeu, în Hristos Isus”.

Acesta este deci unul din privilegiile, dar care aduce cu sine și o mare responsabilitate, și la care Duhul Sfânt aplică moartea și învierea lui Hristos. Începând de acum în epistola către Romani nu mai este vorba de păcatele noastre sau de faptul că Dumnezeu în harul Său ne curăță de ele prin sângele lui Hristos. Păcatul ca atare, natura carnală, a fost înlăturat prin moartea lui Hristos. El a înviat și pe baza învierii Sale ne face parte de viața nouă, de o natură spirituală. Acest Om este Salvatorul meu, și natura nouă este exact ce eu am primit de la El ca parte a noii creații; „Dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi.” În epistola a doua către Corinteni este dezbătută în continuare învățătura despre dreptatea lui Dumnezeu, căci acolo este vorba de slava lui Hristos, și nu de întrebarea referitoare la aplicarea dreptății lui Dumnezeu ca fundament pentru mântuirea noastră, aceasta fiind tema principală în epistola către Romani.

În Romani 7 este tratată apoi întrebarea referitoare la Lege; nu avem acum timp să tratăm în detaliu această temă. Vreau numai să îndrept atenția spre faptul că noi găsim și aici în capitolul 7 o eliberare divină deplină de Lege, așa cum în capitolul 6 am găsit cu privire la păcat. Apostolul spune: „Astfel că și voi, frații mei, ați fost făcuți morți față de Lege, prin trupul lui Hristos”. Cuvintele „trupul lui Hristos” sunt foarte semnificative; în mod normal nimeni nu va folosi un astfel de mod de exprimare, ca să descrie viața lui Hristos aici pe pământ. Când se referă la moartea Sa, totul devine simplu și ușor de înțeles. „Ați fost făcuți morți față de Lege, prin trupul lui Hristos, ca să fiți ai Altuia”. Și în ce stare este acest Altul? Se spune că El este Cel care Și-a vărsat sângele pentru voi? Nu, se spune: „care a fost înviat dintre morți, ca să aducem rod lui Dumnezeu. Pentru că, atunci când eram în carne, pasiunile păcatelor lucrau”. Cu alte cuvinte, noi nu ne mai aflăm în această stare, și aceasta este important. Însă mereu se întâlnește cazul, că aceia care insistă că Legea este regula de viață a creștinului, când ajung să vorbească despre această exprimare a apostolului îi dau o interpretare greșită, ca și cum ar fi vorba numai de starea noastră veche înainte de întoarcerea la Dumnezeu. Dar ea merge mult mai departe. Ce experiență practică aduce apostolul înaintea noastră la sfârșitul acestui capitol? Un om nenorocit, dar evident întors la Dumnezeu. Acest om s-a întors la Dumnezeu. El detestă păcatul și cu toate acestea el cade mereu în păcat. El iubește sfințenia și totuși cade permanent. În orice privință el este un nenorocit. El simte foarte bine cum ar trebui să fie totul, dar nici un efort de a face binele și a evita răul nu-l eliberează din această stare. Răul este permanent în jurul lui, în timp ce binele pare să se îndepărteze permanent de el. Acestea sunt experiențele practice ale inimii sale. Nu vorbesc de faptul cum se derulează viața lui în exterior, căci nu despre aceasta este vorba aici; este vorba de ceva mult mai profund. S-ar putea ca el să nu cadă în păcate vizibile, însă cu regret păcatul este activ în el.

Ceea ce apostolul prezintă aici cu privire la sine este amărăciunea unui suflet care gândea că el posedă binecuvântarea adevărată, dar care niciodată nu s-a simțit așa de nefericit ca acum. Înainte de nașterea lui din nou probabil el a observat cât de nesatisfăcătoare sunt plăcerile lumești. Acum el a întors spatele lumii și s-a îndreptat spre Dumnezeu, și acum el se simte așa de nenorocit și întristat cum n-a fost niciodată. Nenorocirea lui crește, până când în cele din urmă strigă: „O, nenorocit om ce sunt! Cine mă va elibera?” După aceea întunericul dispare și face loc unei lumini mai bune și mai liniștitoare decât a fost vreodată mai înainte. Aceasta este starea unui suflet care a luat pe Hristos ca speranță a sa, care a fost născut din Dumnezeu, dar

care niciodată nu a trăit un sentiment de eliberare. Dumnezeu îl lasă să simtă răul care locuiește în el, până în momentul când el nu mai privește la sine, ci la Hristos, care îl salvează nu numai de vina lui și de mânia lui Dumnezeu, ci și de „acest trup al morții”. Nu sunt păcatele lui, ci este starea lui păcătoasă, cea care îi produce toate aceste necazuri, și anume tocmai de aceea pentru că conștiința lui a fost trezită. El știe acum foarte bine ce se cuvine înaintea lui Dumnezeu, dar el nu are încă suficientă claritate cu privire la har și la mântuire. El nu cunoaște destul de bine nici propria lui inimă și nici inima lui Dumnezeu și suferă chinuri, până când va ajunge să cunoască întreaga realitate, natura și dimensiunea libertății în Hristos. Duhul Sfânt răspunde la această întrebare în locurile citate din Scriptură. Și care este însemnătatea acestei învățături?

În primul rând, că Dumnezeu în dragostea Sa a lucrat deja o eliberare completă a sufletului meu. La timpul Său El va realiza asemănător și o eliberare deplină a trupului meu muritor. Deci o eliberare reală prin harul lui Dumnezeu vine prima dată, și ea este apoi arvuna pentru tot ce va urma în slavă. Ce natură are eliberarea pe care sufletul o posedă deja astăzi? Dacă eu denumesc prin cuvântul „parțial” ceea ce Dumnezeu dăruiește astăzi, atunci o fac deoarece este vorba de trup și suflet. În ceea ce privește sufletul, eliberarea este completă. Deci până acum eliberarea este deplină numai pentru omul lăuntric, dacă am voie să spun așa, însă nu este încă pentru omul din afară.

Aceasta ne-o spune apostolul în versetele de la începutul capitolului 8. „Deci acum nu este nici o condamnare”, deoarece sufletul privește acum la Hristos, se odihnește numai în El și știe că este în El. Acesta este un răspuns parțial la strigătul sufletului după un Eliberator, care să-l scoată din nenorocirea lui. Când un om este trezit și simte că el are nevoie mai mult decât numai de iertare, și anume de eliberarea de eul propriu, el găsește eliberarea în Altcineva. El a gândit, după ce a găsit în Hristos iertarea păcatelor, că el însuși trebuie să se elibereze de eul propriu prin acțiunea lăuntrică a Duhului Sfânt. Însă el a trebuit să constate că Duhul Sfânt nu i-a ajutat atunci când el avea nevoie urgentă de ajutorul Său. El simțea oarecum, că Duhul Sfânt îl făcea tot mai nemulțumit cu sine însuși. Motivul este clar; deoarece el în duhul său propriu s-a așezat sub Lege și Duhul Sfânt (tocmai pentru că El este Duhul lui Dumnezeu, care a venit jos pe pământ ca să glorifice pe Hristos) nu oferă niciodată putere unui om, atâta timp cât el încearcă să pună Legea în locul lui Hristos. Dimpotrivă, El lasă pe un asemenea om să cunoască mai clar propria lui slăbiciune. Duhul Sfânt a coborât din cer pe pământ să glorifice pe Hristos, și nu Legea.

Lipsa libertății a fost învățată sub suspine; această stare îl face pe om să se adreseze Eliberatorului. Acum el poate mulțumi lui Dumnezeu, cu toate că natura lui veche este încă tot așa de rea ca și mai înainte, și poate spune: „Deci acum nu este nici o condamnare”, - nu pentru aceia, pentru care a murit Hristos, nu – „pentru cei care sunt în Hristos Isus”. Prin har noi am fost așezați acum în altcineva, în Hristos, în Cel înviat. Aceasta este toată poziția noastră nouă înaintea lui Dumnezeu. Ceva mai binecuvântat nu poate fi.

O ilustrare din viața omenească ar putea ajuta pe unii să înțeleagă mai bine aceasta. Un om cu vază cu sentimente nobile și bogăție mare face o alegere. El face alegerea ca bărbat venerabil și înțelept. El alege o femeie, pe care nimeni altcineva nu ar alege-o. Dar după ce el a făcut alegerea în felul acesta, ce s-a constatat? Femeia, pe care el a ales-o, era mai înainte o ființă nenorocită de origine joasă; acum însă ea obține rangul soțului ei, și toată viața ei de odinioară cu toată dezordinea și necazurile ei dispăre pe deplin. Între oameni se obișnuiește ca femeia să preia numele soțului; ea renunță la numele ei propriu de odinioară. Ea primește un

nume nou. Noi găsim că tot așa este și cu aceia care sunt în Hristos Isus. Unde este locul lor? Acolo unde este El! Să-L privim cum a umblat El pe pământ; este aceasta poziția mea? Desigur El ca Om pe pământ este modelul nostru ceresc și divin, și cu toate acestea El ar rămâne în felul acesta „singur” (Ioan 12,24), într-o îndepărtare de neajuns. Dacă aceasta ar fi totul, atunci orice acces spre El mi-ar rămâne închis. Însă Hristos a murit, da, El a înviat. Și ca atare El îmi dă din Duhul Său. El face aceasta acum. Moartea Sa a nimicit în forme multiple răul. Păcatele au fost îndepărtate, dar și natura veche a fost judecată pe o cale legitimă. În felul acesta Dumnezeu poate acum să reveleze natura nouă, pe care El a dăruit-o, și să ne acorde o poziție cu totul nouă. Hristos Cel înviat este singurul Cap al familiei lui Dumnezeu. Eu nu vorbesc acum de trupul Său, ci de familie. Epistola către Romani nu merge mai departe decât aceasta, în afară de tabloul folosit așa de practic în capitolul 12. Însă aici în capitolul 8 găsim familia lui Dumnezeu, relația ei, locul ei, poziția ei înaintea Lui. Totul se bazează pe moartea și învierea lui Hristos. „Iată, Eu și copiii, pe care Dumnezeu Mi i-a dat”. Harul oferă întregii familii a lui Dumnezeu o poziție proprie. Și care este rezultatul pentru noi. „Nici o condamnare!” Hristos a suferit pentru creștini; și acum, după ce Hristos a înviat, Hristos este într-o câțva o parte a dreptății lui Dumnezeu, așa cum se exprimă categoric în 2 Corinteni 5. Cum ar putea Dumnezeu să ceară legitim, ca o vină să fie plătită de două ori? Acum Hristos a intrat într-o poziție în care El poate să facă pe alții să fie una cu El în poziția Sa binecuvântată înaintea lui Dumnezeu. Acesta și nimic mai puțin este sensul cuvintelor: „Nici o condamnare pentru cei care sunt în Hristos Isus.”

După aceea este numit motivul pentru aceasta. Apostolul spune: „Pentru că legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții.” Să luăm bine seama – nu se spune numai, deoarece sângele Său a fost vărsat. Numai aceasta nu ar fi fost suficient. Chiar dacă el este deplin suficient pentru urmările stării vechi, totuși el nu putea să ne dea o poziție cu totul nouă înaintea lui Dumnezeu. Fără îndoială, fără sângele Său prețios nu aș fi venit niciodată în această poziție nouă înaintea lui Dumnezeu. Însă eu am nevoie nu numai să fiu curățit prin sângele Său de păcatele vieții mele din trecut, eu am nevoie și de lichidarea și desprinderea deplină din starea veche și de un loc sfânt, fericit și stabil în noua creație. Și cine îmi poate mijloci aceasta? El Însuși, Cel care a murit și a înviat. Așa cum El este singurul care a putut rezolva pe deplin problema păcatului, da, mai mult decât aceasta, El Însuși a fost judecat pentru păcat, tot așa El Însuși este modelul și puterea stării noi de înviere. El este atât Capul cât și Izvorul tuturor binecuvântărilor. De aceea apostolul vorbește despre o „lege a Duhului vieții”. În concordanță cu aceasta stă faptul că Hristos, când a înviat dintre morți, după ce prin sângele Său a obținut cele mai mari și minunate binecuvântări, a suflat asupra ucenicilor; propria Sa Persoană le-a garantat împlinirea acestui semn. Judecata, care ar fi trebuit să ne lovească pe noi, a căzut asupra lui Hristos; păcatul a fost înlăturat, moartea biruită. Niciunul din aceste lucruri nu are câtuși de puțin a face cu viața nouă în Hristos. Nu că un credincios nu ar mai putea cădea în păcat, și tot așa cum el poate muri; el nu păcătuiește și nu moare pentru că posedă viața nouă, ci el păcătuiește mai degrabă, deoarece a cedat vechii naturi, și el moare, deoarece Dumnezeu are plăcere, că Domnul Isus nu a revenit până în momentul acela; de aceea El îl cheamă la Sine sus. Însă viața, pe care credinciosul o obține prin Domnul Isus, nu păcătuiește și nu moare. Ea este o viață sfântă. Pe baza acestei origini și a caracterului vieții noi se poate spune: „Oricine este născut din Dumnezeu nu practică păcatul” (1 Ioan 3.9). Deci în ceea ce privește natura nouă, un creștin nu moare, da, el are chiar viața veșnică.

Vrem să observăm, că toată această eliberare se referă numai la omul lăuntric; pentru omul din afară urmează să aibă loc. Cu toate că împăcarea sufletului este desăvârșită, restul naturii rămâne parțial. Însă Dumnezeu nu va fi niciodată mulțumit, până nu Și-a împlinit toate planurile Sale. Voia Lui este eliberarea deplină, și El va termina aceasta într-un mod demn de Sine Însuși, de Duhul Sfânt, de Hristos și lucrarea Sa de răscumpărare.

Apostolul explică apoi mai departe de ce legea Duhului vieții în Hristos Isus a eliberat pe creștin de legea păcatului și a morții. El spune: „Pentru că, ceea ce Legea nu putea să facă, întrucât era slabă prin carne, a făcut Dumnezeu”. Vedem aici cum Legea și carnea lucrează natural împreună. „Pentru că, ceea ce Legea nu putea să facă, întrucât era slabă prin carne, a făcut Dumnezeu, trimițând pe propriul Său Fiu, în asemănare cu carnea păcatului și pentru păcat.” Este de la sine înțeles că apostolul nu spune „în” carnea păcatului, căci nu a fost așa, însă „în asemănare cu carnea păcatului”.

Aceasta înseamnă, fenomenele însoțitoare nu erau ale unuia care a refuzat să vină într-o lume pătată de păcat, ci ale Unuia, care a devenit carne, născut dintr-o femeie – fără îndoială în mod supranatural – ale unui Om care a venit numai „în asemănare” cu carnea păcatului, dar care a fost realmente născut, căci altfel nu ar fi avut o natură umană. Însă Același, care era Fiul lui Dumnezeu, nu devine mai puțin de Om adevărat, cu toate că El era Dumnezeu din veșnicie. În această natură, pe care El a luat-o, ca Om, El moare. El moare pentru om, El moare ca să păstreze drepturile lui Dumnezeu față de omul păcătos; da, nu numai cu privire la păcate, ci și cu privire la păcatul omului.

Aceasta este important și noi avem nevoie de aceasta. Aici este clar scos în evidență. Dumnezeu a trimis pe propriul lui Fiu în asemănare cu carnea păcatului și pentru păcat. Nu era vorba numai de o îngrămădire de păcate, nu, aici este vorba de natura păcătoasă. Eu am nevoie de iertarea păcatelor mele și aceasta am primit-o. Să rog eu pe Dumnezeu să-mi ierte natura mea veche, rea? Nu voi face aceasta niciodată. Nu, eu am nevoie ca vechea natură să fie condamnată și să fiu eliberat de ea. Și tocmai acesta este caracterul stării noi în care ne așează Domnul Isus și ne pune înaintea lui Dumnezeu. Cu privire la suflet acum este deja libertate desăvârșită, - nu numai eliberare de ce am făcut, ci și de ceea ce sunt. Astfel de acum încolo nu mai sunt un om creștin, care are de purtat toată responsabilitatea unui om muritor, - nu, eu am trecut deja acum, în timp ce sunt încă în lumea aceasta, într-o natură cu totul nouă. Deja înainte ca eu să părăsesc pământul acesta, prin har eu am primit o relație cu totul nouă față de Dumnezeu, și Domnul Isus, care este în prezența lui Dumnezeu, El este Cel care vestește și prezintă această relație nouă. Acesta este locul credinciosului pe baza lucrării Sale de răscumpărare, și El este partea oricărui creștin.

Întrebarea serioasă este, dacă noi ocupăm prin credință conștiința această poziție. Nimeni în baza Scripturii nu se poate îndoii că Dumnezeu a prevăzut cu adevărat aceasta așa pentru ai Săi. Dar numai credința o poate primi și și-o poate însuși prin privirea la Hristos. Nu este altceva decât autoînșelare și neînțelegere regretabilă a Cuvântului lui Dumnezeu să presupui că cineva ar putea sta în conflictul dintre bine și rău, descris la sfârșitul capitolului 7 al epistolei către Romani, și în același timp să savureze libertatea din Romani 8. Aceste două stări nu se potrivesc una cu alta. Este posibil ca cineva să fie în același timp în lanțuri și în libertate? În viața practică se recunoaște mai ușor această imposibilitate decât în starea de har. Nimeni nu poate fi în același timp nenorocit și fericit. Nu se poate spune într-o suflare: „O, nenorocit om ce sunt!” și „mulțumesc lui Dumnezeu”. Însă se poate spune: „Mulțumesc lui Dumnezeu”, *după ce s-a recunoscut ce om nenorocit ești*. Dar să afirmi că ai putea fi liber de

legea păcatului și a morții *în timp* ce ești încă „carnal, vândut păcatului”, aceasta este rodul unui sistem doctrinar fals, urmarea necredinței. Legea duhului vieții nu stăpânește alături și totodată cu cealaltă lege, care constă în aceea, că atunci când vrei să faci binele, răul se bagă cu forța. Desigur se poate ca din cauza ispitelor felurite să fi foarte întristat și totuși să ai parte de bucuria în Duhul Sfânt. S-ar putea de asemenea, să savurezi pacea lui Dumnezeu, în timp ce în suflet simți o durere profundă cu privire la starea lumii și a poporului lui Dumnezeu. Această povară era pe inima Domnului Isus, atunci când El era aici: citim de câteva ori că El a suspinat. Noi avem voie și ar trebui să cunoaștem părtășia suferințelor Sale. Desigur toate acestea sunt corecte, dar nu acestea erau suspinele acelui om care îi lipsea pacea cu Dumnezeu. Ce caracteriza pe Domnul Isus în zilele cât a fost în carne, era părtășia neîntreruptă cu Dumnezeu, așa cum El a spus: „Vă las pacea; vă dau pacea Mea”. Astăzi noi avem dreptul să savurăm pacea pe care El a făcut-o prin sângele Său și care ne-a fost făcută cunoscut în puterea învierii Sale. Dacă aceasta este așa, atunci avem înapoia noastră încercările sufletului aflat sub Lege, care sunt descrise în Romani 7. Ceea ce eu regret, este faptul că sufletele trezite, care privesc cu adevărat la Hristos, se așează sub Lege și fac greșeala să privească Legea ca o obligație a lor, să se ostenească ca un sclav la galere în robia amară, după ce Dumnezeu le-a chemat la libertatea în Hristos. În sufletele lor ei nu au murit față de Lege. Moartea lui Hristos eliberează în chip desăvârșit din această stare, așa cum un om, care din cauza vinii lui stă în închisoare, nu mai este sub puterea legii dacă el moare. Fără îndoială omul acesta stă sub autoritatea legii, atâta timp cât trăiește; însă moartea face legii imposibil să-l mai țină legat. El a scăpat irevocabil de accesul ei. Tot așa este și cu un creștin.

Unii gândesc că toate acestea sunt înclinații spre visare. Când am vorbit despre acestea am folosit desigur imagini. Dar ce spune Scriptura despre ele este o prezentare deosebit de clară a realității. Aceia care nu iau simplu prin credință așa cum stă scris, plătesc pentru necredința lor cu propria nesiguranță și lipsă de putere. Dacă cineva, care se așează sub Lege ca regulă de viață, are o conștiință trezită, cu siguranță va observa că el sub Lege și prin Lege ajunge lipsit de libertate, căci Legea este puterea păcatului, și nu a sfințeniei; el va sfârși în înfrângere, și nu în biruință. Nimeni nu va găsi putere în felul acesta; căci puterea este totdeauna roada harului, și nu a Legii. De aceea cu cât mai mult Duhul Sfânt lucrează la conștiința unui astfel de om, care face eforturi sub Lege, cu atât mai nenorocit el se va simți. Aceasta explică de ce chiar și cei mai conștiincioși oameni se află într-o astfel de stare. Vrea cineva să afirme, că aceasta este voia lui Dumnezeu? A vrut El ca un credincios să fie temător de Dumnezeu și conștiincios și cu toate acestea să nu cunoască savurarea plină de pace și odihna profundă în Hristos? Cauza pentru această stare nesatisfăcătoare constă în aceea că un astfel de om nu a înțeles locul morții față de Lege, unde Hristos vrea să-l ducă.

Alți merg atât de departe, să-mi spună, că ar fi o învățătură falsă, să susții că Hristos a murit atât pentru păcat cât și pentru păcatele mele; nici un om nu poate spune că el a murit față de păcat și posedă iertarea păcatelor sale. Astfel de atacuri le-am auzit cu regret de la oameni care se prezintă că ei știu mai bine decât alții. Învățătura că în moartea lui Hristos noi am murit față de păcat o consider unul din cele mai importante adevăruri ale creștinismului. Cineva, care vrea să mă limiteze la iertarea păcatelor mele prin sângele lui Hristos, care nu vede în lucrarea de răscumpărare a lui Isus nimic altceva, decât că El a murit pentru păcatele mele, care nu vrea să recunoască că în afară de aceasta în moartea Sa eu am murit față de păcat, - un astfel de om nu a înțeles încă mărimea răscumpărării și partea pozitivă a creștinismului. Desigur este un har mare din partea lui Dumnezeu, dacă eu am dreptul să știu

că toate faptele mele rele și toată vina mea au fost pe deplin șterse și anulate; însă aceasta este numai partea negativă. Așa se face că mulți copii ai lui Dumnezeu încearcă să întemeieze dreptatea lor pe faptele Domnului Isus în timpul vieții Sale aici pe pământ. Fără îndoială există atât un aspect pozitiv cât și unul negativ. Însă aspectul pozitiv este prioritar, constă în învierea Domnului, nu în Lege sau în lucrarea făcută înainte ca El să fie răstignit.

Fiecare creștin adevărat va învăța și va trebui să învețe, că el are nevoie de tot ce Dumnezeu i-a dăruit. El va învăța și va trebui să învețe, că el are nevoie și de acest adevăr prețios. Să fi mort față de păcat este o parte foarte importantă a binecuvântării unui creștin. Oricui, care nu înțelege aceasta, îi lipsește o latură pozitivă fundamental de importantă a creștinismului, care este revelată în epistola către Romani începând cu capitolul 5.12 până la capitolul 8. Despre epistola către Coloseni și Efeseni nu vreau să vorbesc nimic aici, căci nu se poate aștepta ca aceia, care stau pe terenul Legii, pot să înțeleagă aceste epistole. Mă limitez acum la ceea ce are nevoie un creștin ca să obțină pentru sufletul său o temelie stabilă și adevărată libertate. Este de asemenea remarcabil că în epistola către Romani nu auzim nici un cuvânt despre „a birui”, că nu se spune nici un cuvânt despre „mai mult decât biruitori”, până când nu s-a rezolvat problema centrală a păcatului și a fi mort față de păcat. Nu auzim nici despre suspinul și nici despre bucuria Duhului Sfânt, care iau naștere în sufletul nostru sub lucrarea lui Dumnezeu, până când nu am obținut temelia tare, pe care ne-a adus moartea și învierea Domnului Isus. Fie ca Dumnezeu să păzească pe poporul Său, ca acesta să nu renunțe la ceea ce El a adus la lumină cu privire la eliberarea poporului și biruința lui în viața zilnică! Toate acestea sunt suficient de clare în Scriptură, - greutatea constă, ca întotdeauna, în altă parte. Inima omului se dă speriată înapoi, că asupra naturii vechi în toate formele ei s-a rostit sentința de moarte.

Trăim noi în timpuri rele? Cu atât mai necesar este pentru noi să ținem cu tărie la adevăr. Doresc să pun pe inima tuturor celor de aici epistola a doua a lui Petru și epistola lui Iuda. Acolo se vorbește mult de decăderea spirituală, de creșterea răutății, da, de decăderea publică. Și ce găsim noi acolo? Că credincioșii trebuie simplu să se mulțumească cu decăderea și ei înșiși să se supună ei? Absolut, nu! Niciunde în altă parte ca în aceste epistole noi nu suntem îndemnați să creștem și să facem progrese în adevăr. În zilele când întunericul se mărește acestea sunt sursele de ajutor ale harului.

Ca să revenim la tocmai cele spuse – și anume, adevărul că Hristos a murit nu numai pentru păcatele noastre ci și pentru natura noastră păcătoasă, și că noi am murit împreună cu El -: să privim toate ca venind de la vrăjmaș, care încearcă să șteargă un adevăr așa de prețios și în același timp așa de simplu și vital, pe care noi l-am exprimat deja în botezul nostru, din orice direcție ar veni această ispită. Ce atenționare pentru noi, dacă vedem că oamenii pot fi așa de înșelați, că ei privesc aceasta ca învățătură ciudată!

Cum se poate descrie mai bine această stare nouă, în care Domnul Isus îl așează pe un creștin? Potrivit Noului Testament pentru un om sunt nu două, ci trei stări diferite. Accentuez aceasta, deoarece are a face atât cu credința noastră cât și cu umblarea noastră practică. Nu este adevărat că un om este ori firesc, ori duhovnicesc. Acestea nu sunt singurele două posibilități. Este și o a treia posibilitate, o stare între omul firesc și omul duhovnicesc. Primul este un om ale cărui păcate nu au fost anulate, el este un copil al lui Adam, fără să aibă ceva care să depășească natura umană decăzută. Dacă harul lui Dumnezeu îl conduce pe un astfel de om la pocăință, el primește o natură nouă. Pe baza lucrării de răscumpărare a lui Hristos el este condus la Dumnezeu. Însă nu orice om împăcat în felul acesta cu Dumnezeu este un om

cu adevărat duhovnicesc. Sunt mai multe cauze prin care un credincios este împiedicat să fie ceea ce Scriptura numește „duhovnicesc”. Cu adevărat duhovnicești sunt aceia care potrivit cuvintelor apostolului Pavel „nu sunt în carne, ci în Duhul”.

Credincioșii din Corint, care aveau totuși multe greșeli, nu sunt denumiți de apostolul Pavel oameni „firești” („naturali”). „Dar omul natural nu primește lucrurile Duhului” (1 Corinteni 2.14). El nu spune aceasta despre credincioși. Dar ce el le spune, este, că din punct de vedere spiritual ei sunt încă copii; că el, deoarece ei nu sunt maturi, cu care el să poată vorbi despre adevărurile divine adânci, a trebuit să le dea „lapte”, o hrană pe care ei o puteau suporta. Deci ce erau ei? „Carnali”. Din aceasta rezultă că oameni sunt ori naturali, ori carnali, ori duhovnicești. Acesta este un adevăr foarte umilitor. Pot bine înțelege că oamenii se lovesc de aceasta, și de ce se lovesc. Dacă este adevărat că credincioșii pot fi carnali și totuși nu sunt naturali (firești), atunci ei trebuie să se teamă să nu fie priviți ca duhovnicești. Astfel de oameni ascultă cu atenție uimiți, când aud despre o lucrare a Duhului în afara nașterii din nou. Ei se îngrozesc, când află că Duhul lui Dumnezeu lucrează foarte clar și specific în creștini, ca și cum orice accentuare a unor astfel de privilegii minunate le-ar lua ceva, pe care ei nu-l posedă, în loc să simtă că lor le lipsește ceva prețios. Dacă eu observ că la mine ceva este greșit sau că îmi lipsește ceva, ar trebui să recunosc aceasta – indiferent dacă eu sunt carnal sau spiritual. Nu este aceasta calea pe care Dumnezeu corectează rătăcirea și umple lipsurile?

Sunt tot felul de influențe care lezează starea spirituală a unui creștin. Prima este, că el niciodată nu a fost deplin conștient în sufletul său, că în carnea lui locuiește numai răul, și că el nu și-a însușit prin credință, că tot acest rău a fost judecat în moartea lui Hristos. Întreb: Este posibil să fi duhovnicesc fără să fi conștient de aceasta și fără să crezi acestea? Mă îndoiesc cu toată seriozitatea, cu toate că recunosc cu plăcere că un sentiment profund pentru dragostea Mântuitorului pentru un credincios, care încă nu a învățat aceste adevăruri, are o mare influență. Însă atunci un alt obstacol iese în cale, - nu mă refer acum la Lege, ci la înțelepciunea carnală. Se întâmplă că gândurilor omenești li se acordă o valoare așa de înaltă, că un respect față de filozofia omenească sub o formă sau alta paralizăză pornirile spirituale așa fel, că starea sufletului devine prin aceasta carnală. Adevărata stare spirituală se arată prin aceea că sufletul revelează ce a devenit el prin Dumnezeu în Omul al doilea, și că el nu mai are nici o dorință să cultive ce iese la iveală din primul om, ci îl ține în moarte. În loc să aline și să admire carnea, un om spiritual o tratează dimpotrivă ca moartă. Aceasta oferă putere unui astfel de om să scape de toate capcanele de felul acesta.

Un alt pericol pentru copiii lui Dumnezeu constă în aceea – și satan vrea să-i înșele permanent în acest sens – ca ei să-și însușească cât se poate de mult mângâiere și binecuvântare de la Hristos, și în același timp să țină cu tărie la toate plăcerile și comoditățile lumesti demne de dorit. Fără îndoială inima și conștiința unui credincios sănătos trebuie să respingă de la sine astfel de gânduri și căi. În orice caz lumea o face; căci dacă lumea vede pe un creștin într-un loc care nu i se cuvine, își exprimă uimirea față de alții că vede într-un astfel de loc pe unul care mărturisește pe Hristos. Un copil al lui Dumnezeu credincios ar trebui să simtă aceasta fără să primească vreo atenționare de la alții. Nu este foarte umilitor pentru un credincios să fie o poticnire pentru lume, prin faptul că el își permite ceva despre care chiar și lumea în general simte că nu este potrivit pentru unul care mărturisește Numele Domnului? Lumea are un sentiment ager cu privire la ce este în concordanță cu mărturia. Ea poate ademeni pe un creștin să ia parte la plăcerile și pornirile ei, ea poate acorda valoare mare faptului că creștinii contribuie la îmbunătățirea lumii, că sunt un exemplu bun pentru alții, că

iau parte la întrunirile ei, stau în senatele lor, ocupă scaunele lor de judecată, și exercită autoritate sub forme diferite. Fără îndoială este foarte lingușitor pentru carne să ajungă în lume la prestigiu și putere. Dar nu este aceasta tocmai ce Domnul Isus a interzis categoric atât cu cuvinte cât și prin exemplul Său practic și prin Duhul Său? Aceste lucruri sunt pretutindeni pe pământ prețuite și practicate. Însă Hristos a murit și a înviat, ca să ne scoată din veacul acesta rău (Galateni 1.4). Harul Său ne învață să fim mulțumiți cu ce există și să fim fericiți pe locul în care Dumnezeu ne-a așezat. Există ceva în lumea aceasta, care să fie mai binecuvântat decât sufletul care prețuiește pe Domnul Isus atât de mult și care se bucură așa de mult cu locul pe care Dumnezeu i l-a dat în El, că el nu mai dorește nimic altceva decât voia Sa și onoarea Sa? Pe de altă parte – atâta timp cât un om face eforturi să împlinească Legea, în tot acest timp el este încă prin carne fără putere. S-ar putea ca el să întocmească planuri bune, dar nu le împlinește. Oricât de mult s-ar strădui el, lui îi lipsește puterea. El se luptă neîncetat, însă la sfârșitul fiecărei zile el trebuie să mărturisească că nu a făcut ce dorea cu plăcere să facă, și că el a făcut ce nu voia să facă. Și așa merge permanent de la căință la păcat și de la păcat la căință. Aceasta este starea inevitabilă a unui om aflat sub Lege. Dar poate un om cu judecată afirma că aceasta ar fi starea normală a sufletului unui creștin? Cu regret sunt mulți creștini a căror stare se aseamănă foarte mult cu aceasta; însă pentru un creștin aceasta este o stare total nenormală. Ce spune Scriptura despre un creștin este cu totul altfel. Deci dacă eu accentuez că nu este o stare care caracterizează pe un creștin, prin aceasta nu vreau să spun că un creștin nu poate să ajungă într-o astfel de stare. Însă ea nu este ceea ce Dumnezeu ne dăruiește și ce El vrea să vadă la noi. Un copil al lui Dumnezeu se poate afla într-o stare care nu corespunde harului care i-a fost dat. Dacă îmi însușesc cu toată simplitatea conținutul epistolelor, atunci nu poate fi altfel, decât că eu văd care este dorința și ținta lui Dumnezeu cu privire la mine, că eu înțeleg cu adevărat prin Duhul Sfânt și prin Cuvântul Său poziția în care El m-a așezat prin har și apoi să savurez pace permanentă și bucurie netulburată. Aceasta are mare importanță pentru mărturia noastră practică. Dumnezeu vrea ca eu ca un vas al Duhului Sfânt să mărturisesc permanent despre Hristos în lumea aceasta rea. Acesta este motivul principal pentru care harul Său ne-a binecuvântat așa de mult, și de ce El ne lasă să știm toate acestea și să le savurăm.

Acestea, cele spuse, sunt sensul expresiei „în Duhul”. Această stare are ca premisă (și este dovedită prin) faptul că Duhul Sfânt Și-a făcut locuință în noi. Nu este același lucru cu lucrarea Duhului asupra sufletului, ca să trezească în el credința; este locuirea Duhului în credincios. „Dar voi nu sunteți în carne, ci în Duh, dacă, în adevăr, Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi; dar, dacă cineva nu are Duhul lui Hristos, acela nu este al Lui.” Aceasta este ceea ce caracterizează pe un creștin. Fără Duhul Său el nu poartă trăsăturile de caracter esențiale. Deja de la conceperea Lui în trupul mamei Maria, Hristos S-a deosebit de ceilalți prin Duhul Sfânt, nu prin însușirile carnale, și când a venit timpul, El a fost pecetluit prin Duhul Sfânt și El a acționat totdeauna prin Duhul Sfânt și în Duhul Sfânt. Astfel, un creștin este chemat să umble prin Duhul Sfânt, în care el trăiește. Întrebarea nu este, dacă el mai este pierdut, - nu acesta este sensul expresiei „în Duhul” – ci mai degrabă este vorba că el aici jos aparține inconfundabil lui Hristos și Îl prezintă pe El. „Dar, dacă Hristos este în voi, trupul este muritor din cauza păcatului, dar duhul este viață, datorită dreptății.” Un om întors la Dumnezeu, dar care sub Lege este plin de neliniște, nu are nici o înțelegere pentru o astfel de poziție, și de aceea el nici nu are puterea să privească trupul ca fiind mort. Duhul lui Dumnezeu convinge de păcat; El nu va da putere unui om care încă trăiește în păcate, sau

suspină sub povara păcatului, ca să glorifice pe Dumnezeu în pace. Însă de îndată ce un om se supune sentinței lui Dumnezeu asupra cărnii și își găsește împlinirea deplină în Hristos, Duhul îi dă și putere lăuntrică. Începând din momentul acela el este nu numai eliberat, ci el poate utiliza practic și trăi în putere această liberate redescoperită.

Dar noi găsim mai mult: „Dar, dacă Duhul Celui care L-a înviat pe Isus dintre morți locuiește în voi, Cel care L-a înviat pe Hristos dintre morți va face vii și trupurile voastre muritoare, datorită Duhului Său care locuiește în voi.” Aceasta este eliberarea deplină a trupului. Este răspunsul definitiv la întrebarea pusă în situația de necaz în Romani 7.24. Deci același Duh Sfânt îmi oferă nu numai conștiința poziției mele noi înaintea lui Dumnezeu în Hristos Cel mort și înviat, El este și Garantul divin că eu voi fi umplut pe deplin în trupul meu muritor de această viață nouă, pe care eu o savurez deja acum în sufletul meu. Eu privesc nu numai la Hristos ca Fiul lui Dumnezeu, ci eu Îl văd înviat în dreptate prin slava Tatălui. În har El a venit aici jos și a murit; în dreptate El a înviat și a fost așezat la dreapta lui Dumnezeu. Plata dreaptă pentru lucrarea nespus de mare, pe care El a făcut-o în har, se revarsă, așa că acum Dumnezeu ne eliberează, pe noi cei care credem în El, potrivit cu libertatea lui Hristos, mai întâi cu privire la sufletele noastre, și în curând și cu privire la trupurile noastre, când Hristos va veni ca să ne readucă la viață. Pentru prima, Duhul Sfânt este pecetea, pentru a doua El este arvuna.

Este Hristos partea mea? În Hristos găsesc măsura îndreptării mele. Cât de nespus de mare stă Hristos înaintea lui Dumnezeu! Din acest motiv se spune, că noi am devenit „dreptatea lui Dumnezeu în El”. În aceasta constă baza, că Duhul Sfânt poate acum să coboare ca să locuiască în mine (nu numai ca să fie activ în mine), prin aceea că mă lasă să savurez deja acum roadele slavei veșnice. Până atunci El îmi dă putere să tratez natura mea veche ca moartă, și să fac din Hristos totul pentru mine.

Deci acesta este răspunsul complet la strigătul după eliberare. Mai întâi sufletul este condus în libertate; mai târziu și trupul va fi adus la viață. Între timp Duhul Sfânt își ocupă locul Său binecuvântat nu numai cu privire la suflet, ci și cu privire la trup. Când va fi sosit momentul ca credinciosul să învie, atunci aceasta nu are loc fără Duhul Sfânt. Fiul este Cel care face viu, dar El o face prin Duhul, care ia parte la cea mai mică parte a binecuvântării pentru suflet și trup. Ce prețios și minunat este să posezi deja acum Duhul lui Dumnezeu, care Se face una cu orice parte a binecuvântării! De aceea cât de veghetori ar trebui să fim noi, să nu întristăm pe „Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, cu care am fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării”! Fără îndoială nu a venit timpul, în care Duhul Sfânt a înviat trupurile noastre muritoare; cu toate acestea El este la lucru în noi și lasă inimile noastre să strige „Ava, Tată”. De îndată ce un credincios înțelege cum trebuie eliberarea sa, acest strigăt este primul strigăt pe care Duhul Sfânt îl produce în el. Acest strigăt se îndreaptă spre Dumnezeu, și el este provocat prin Duhul înfierii. Dacă un suflet strigă așa, el savurează nu numai binecuvântarea, ci și pe El, Cel care este izvorul acestei binecuvântări. De aceea „Ava, Tată!” este singurul cuvânt potrivit.

Nici măcar aceasta nu este tot ce lucrează Duhul, care locuiește în noi. El ne dă siguranța că noi vom fi în curând pe deplin eliberați. El suspină în noi „cu suspine negrăite”. El are un sentiment desăvârșit cu noi în toate situațiile în care noi ne aflăm acum. Acest suspin al Duhului lui Dumnezeu în noi nu își are cauza în faptul că noi nu suntem încă eliberați, nu, El face aceasta tocmai pentru că noi suntem eliberați. Este adevărat, că eu sunt eliberat numai parțial, și nu pe deplin. Când de aceea eu suspin în duhul, atunci o fac deoarece eu, care sunt liber în sufletul meu, simt dezgustul omului meu exterior și al împrejurărilor înconjurătoare, și

pentru că inima mea dorește ziua aceea în care chiar și creația va fi eliberată din robia stricăciunii și va fi adusă la libertatea slavei copiilor lui Dumnezeu. Eu posed deja acum libertatea harului lui Dumnezeu, curând voi poseda și libertatea slavei lui Dumnezeu pentru trupul meu muritor. Deci noi avem acest loc minunat al Duhului lui Dumnezeu ca un Duh personal, diferit de natura nouă. În același timp însă Duhul Sfânt dă acestei poziții, în care El m-a așezat ca suflet eliberat, ca creștin, ca să zicem așa propriul Său Nume („în Duhul”), pe baza morții și învierii lui Hristos. În felul acesta eu sunt în Duhul și Duhul locuiește în mine.

În această schiță nu mă pot preocupa cu toate aspectele acestei teme minunate. M-am străduit să explic în mod deosebit subiectul care în general este cel mai puțin înțeles, și anume Duhul ca o stare, în care noi ne găsim deja acum – noi în Duhul. Presupun că cei mai mulți de aici cunosc adevărul, că Duhul Sfânt locuiește în noi. Celălalt adevăr, că noi suntem în Duhul, are de asemenea însemnătatea cea mai mare pentru fiecare creștin.